

[Arnth Jensen.]

Frihedsfremhæven, som man hører fra dette Parti. For øvrigt synes det ogsaa, som om selve det store Regeringsparti og selve Ministeren endnu er noget vaklende. Naar man nu ser, at man her ved anden Behandling faar Ændringsforslag uden for Betænkningen og endogsaa omtrykte Ændringsforslag, saa synes det ikke, som om man helt og fuldt har overvejet Spørgsmaalet.

Formaalet med en Lovgivning paa dette Omraade maa, som ogsaa „Politiken“ siger, i første Række være at varetage Befolkningens Interesser, derved at man faar de bedst indrettede Teatre, hvor der forevises de bedste Films til de rimeligste Priser. Nu tvivler jeg heller ikke om, at ogsaa de to Regeringspartiers Ordførere vil give mig Ret i, at det er Formaalet, men de vil føje til, at det opnaar man kun under Bevillingssystemet. Jeg vil hævde, at dette har man ikke ført Bevis for. Man har paa-staaet det, men Beviset mangler. Man har endvidere, formentlig for at styrke Bevillingssystemet og for at mistænkliggøre Fri-Nærings-Princippet, baade i Betænkningen af 1932 og i de meget mangelfulde Oplysninger, vi i Udvalget har modtaget om Forholdene i Sverige, i særlig Grad fremført alt det ufordelagtige, der kan siges om fri Næring, og fremhævet alle de Farer, der kan være ved at gaa over til dette Princip. Jeg maa straks sige, at hvis alt det slemme, man fremfører, virkelig former sig saadan i de Lande, man nævner, saa tror jeg, at man for længe siden var gaaet bort fra den frie Næring og over til Bevillingssystemet. Jeg tror derfor ikke blot, at alle de Skræmmebilleder, man ruller op, er overdrevne, men tillige, at der, hvis de virkelig eksisterer, maatte og maa være Mulighed for ved forenede Kræfter at forhindre det saadant Misbrug. Det har vi forsøgt i det af os stillede Ændringsforslag, idet vi selvsagt erkender, at da vi ikke som Regeringspartierne sidder inde med Administrationen, og derfor ikke raader over den værdifulde Hjælp, som denne kan yde, saa kan der være tekniske Mangler i et saadant Forslag. Jeg vil derfor sige, at om Formen for et saadant Forslag skal vi ikke strides. Men Hovedlinierne i det taler tydeligt om, hvad det er vi ønsker, og disse Hovedlinier finder vi, at Lovgivningen bør følge paa dette Omraade.

De Hovedindvendinger, man fremfører mod fri Næring, er bl. a., at man faar for mange Teatre og derfor daarligere Teatre og daarligere Films, og endvidere siger man,

at Kapitalmagten gennem Truster o. lign. vil lægge sin klamme Haand over Teatrene. Lad os nu over for disse Paastande se, hvad de sparsomme Oplysninger, vi har fra Sverige, siger os.

Danmark har 396 Biografteatre til 3,7 Mill. Indbyggere, altsaa 1 Biografteater pr. 10 000 Indbyggere. Sverige har officielt 1 907 Biografteatre, men i Virkeligheden har Sverige kun 603 Biografteatre, der kan sammenlignes med de danske Biografteatre, og da der er 6,2 Millioner Indbyggere i Sverige, vil det sige, at Forholdene, hvad angaar Teatrenes Antal, er ens i begge Lande. For øvrigt er jeg forbavset over, at i Filmskommissionens Betænkning, der er afgivet i Juli 1932 og derfor formentlig bygger paa Tal fra 1931 eller før, opgives Teatrenes Antal i Sverige til at være 1 625, og i de Oplysninger, vi har modtaget fra Ministeriet, siges det, at der nu er 1 907. Det vil altsaa sige en Tilvækst i 6—7 Aar paa 282. Dette Tal er i og for sig meget rimeligt, naar man gaar saa vidt, at man til Teatre regner Foreninger o. lign., som kun viser Films en Gang hver fjortende Dag eller en Gang om Maaneden. Men det, der forbavser mig, er, at Ministeriet i de sidste Oplysninger siger, at der i 1937 er oprettet ikke mindre end 124 Teatre, hvilket med andre Ord vil sige, at der i de foregaaende 5—6 Aar i alt kun skulde være oprettet 168 eller ca. 30 om Aaret. Jeg kunde godt lide, om den højtærede Minister vilde forklare dette lidt nærmere, for enten maa der have været en rivende Udvikling i Biografteatervirksomheden i Sverige i 1937 i Forhold til tidligere Aar, eller ogsaa er de Oplysninger, vi har faaet, stillet paa Stylder, og hvis det sidste er Tilfældet, ja, saa fristes man til at sige: desværre i en bestemt Hensigt.

Efter de Oplysninger, der foreligger, maa jeg altsaa indtil videre mene, at den Fare, man taler om: at man under fri Næring vil faa et forholdsvis stort Antal Teatre, mere et Fantasi end Virkelighed, og den Forarmelse, man stiller i Udsigt for Teaterejerne eller -lederne, kan vi kun opfatte som et Skræmmebillede.

Naar man dernæst fremfører, at man vil faa daarligere Films, hvis man gaar til fri Næring, er det ogsaa interessant her at sammenligne med Forholdene i Sverige. Det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen udtalte under første Behandling, at man, naar man taler om gode og daarlige Films, af mange Grunde maatte foretrække de europæiske Films fremfor de amerikanske. Uden at kende Forholdene saa godt, som det ærede Medlem mener at kende dem, er